

Sygn. akt I C 285/20

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 9 grudnia 2020 roku

Sąd Rejonowy w Zgierzu I Wydział Cywilny w następującym składzie:

Przewodnicząca: Sędzia Anna Anduła-Dzikowska

Protokolant: st. sekr. sąd. Anna Ostrowska

po rozpoznaniu w dniu 25 listopada 2020 roku w Zgierzu na rozprawie sprawy

z powództwa (...) **Spółki Akcyjnej z siedzibą w W.**

przeciwko **M. Z.**

o zapłatę

1. oddała powództwo;
2. zasądza od (...) Spółki Akcyjnej z siedzibą w W. na rzecz M. Z. kwotę 900 zł (dziewięćset złotych) tytułem zwrotu kosztów procesu.

Sygn. akt I C 285/20

UZASADNIENIE

Pozwem z dnia 1 sierpnia 2019 roku wniesionym do Sądu Rejonowego Lublin – Zachód w Lublinie (...) S.A. z siedzibą w W. wystąpił o zasądzenie od M. Z. kwoty 2869,99 zł z odsetkami umownymi w wysokości odsetek maksymalnych za opóźnienie od dnia wniesienia pozwu do dnia zapłaty od kwoty 2000 zł i kosztów procesu. Uzasadniając swoje żądanie, powód wskazał, iż dochodzona wierzytelność wynika z zawartej w dniu 30 maja 2018 r. z (...) sp. z o.o. w formie elektronicznej (tj. opatrzonej kwalifikowanym podpisem elektronicznym) umowy pożyczki nr (...). Powód nabył wierzytelność z tytułu przedmiotowej umowy na podstawie umowy przelewu wierzytelności w ramach transakcji sekurytyzacji. Na dochodzoną kwotę składa się: 2000 zł niezwróconego kapitału, 16,19 zł odsetek umownych naliczonych w okresie obowiązywania umowy, 304,51 zł odsetek za opóźnienie i 549,29 zł prowizji związanej z udzieleniem pożyczki.

(pozew – k. 3-8)

Sąd Rejonowy Lublin – Zachód w Lublinie wydał przeciwko pozwanej nakaz zapłaty.

(nakaz zapłaty – k. 9)

W sprzeciwie pozwana podniosła, iż roszczenie powoda jest bezzasadne i wniosła o oddalenie powództwa oraz zasądzenie kosztów procesu.

(sprzeciw – k. 11)

Postanowieniem z 18 października 2019 r. Sąd Rejonowy Lublin – Zachód w Lublinie przekazał rozpoznanie sprawy Sądowi Rejonowemu w Zgierzu wobec skutecznego wniesienia przez pozwaną sprzeciwu.

(postanowienie – k. 22)

Pismem z dnia 12 października 2020 r. pozwana podniosła, iż powódka nie udowodniła zasadności roszczenia. Umowy pożyczki i formularze nie zostały podpisane i nie stanowią dowodów na zawarcie umowy. Brak jest potwierdzenia spełnienia świadczenia, co pozwana kwestionuje. Ponadto powód nie wykazał nabycia wierzytelności względem pozwanej.

(pismo procesowe – k. 80)

Sąd Rejonowy ustalił, co następuje:

W wydruku Ramowej umowy pożyczki (niezawierającej podpisu pozwanej) wskazano, iż przedmiotowa umowa została zawarta pomiędzy (...) sp. z o.o., dla którego usługi pośrednictwa świadczył (...) sp. z o.o. z siedzibą w W., a pozwaną M. Z. w dniu 26 sierpnia 2017 r. Zgodnie z umową, warunkiem jej zawarcia była uprzednia rejestracja i utworzenie przez Pożyczkobiorcę konta klienta na Platformie Pożyczkowej oraz posiadanie przez pożyczkobiorcę aktywnego konta klienta. Rejestracja następowała przez wypełnienie formularza rejestracyjnego znajdującego się na Platformie Pożyczkowej. Składając wniosek o zawarcie ramowej umowy pożyczki, pożyczkobiorca zobowiązany był do podania określonych w umowie danych osobowych.

Po poprawnym wypełnieniu formularza rejestracyjnego pożyczkobiorca zobowiązany był do dokonania weryfikacji rachunku bankowego pożyczkobiorcy poprzez dokonanie przelewu weryfikacyjnego bądź poprzez skorzystanie z usługi (...) (§ 3 umowy). Dokonując rejestracji na Platformie Pożyczkowej, pożyczkobiorca udzielał pożyczkodawcy pełnomocnictwa do zawarcia niniejszej ramowej umowy pożyczki oraz podpisania jej przy użyciu kwalifikowanego podpisu elektronicznego w imieniu pożyczkobiorcy przez osoby działające w imieniu i na rzecz pożyczkodawcy, w tym w szczególności przez pośrednika. Warunkiem udzielenia przez pożyczkobiorcę pełnomocnictwa było zaakceptowanie przez pożyczkobiorcę treści ramowej umowy pożyczki na zasadach określonych na Platformie Pożyczkowej. Pełnomocnictwo uprawniało pożyczkodawcę reprezentowanego przez pośrednika do zawarcia ramowej umowy pożyczki, której tekst został przez pożyczkobiorcę zaakceptowany poprzez Platformę Pożyczkową. Pełnomocnictwo wygasło najpóźniej w ostatnim dniu obowiązywania Ramowej Umowy P. (§ 4). Pożyczkodawca wypłacał pożyczkę za pośrednictwem pośrednika, przelewając pożyczkę na rachunek bankowy pożyczkobiorcy lub wskazanych przez pożyczkobiorcę podmiotów (§ 8). W przypadku udzielenia Pożyczkobiorcy pożyczki refinansującej pożyczkodawca wpłaci pożyczkę za pośrednictwem pośrednika na rachunki podmiotów uprawnionych względem pożyczkobiorcy wskazanych we wniosku o zawarcie umowy pożyczki refinansującej (§ 13).

(wydruk – k. 35-38, umowa z podpisem elektronicznym (...) sp. z o.o. – k. 56 płyta CD)

Zgodnie z wydrukiem zatytułowanym „Umowa pożyczki nr (...)” z dnia 30 maja 2018 r. (...) sp. z o.o. z siedzibą w W., dla którego usługi pośrednictwa świadczył (...) sp. z o.o. z siedzibą w W., udzielił M. Z. pożyczki w kwocie 2000 zł. Realizacja wypłaty kwoty pożyczki miała nastąpić na rachunek bankowy należący do (...) sp. z o.o. numer (...). Integralną częścią umowy miała być Ramowa Umowa Pożyczki nr (...).

(wydruk – k. 34-34v)

W dniu 28 października 2020 r. P. N. – pełnomocnik (...) sp. z o.o. złożył pisemne oświadczenie, w którym wskazał, iż 30 maja 2018 r. wypłacono kwotę 2000 zł. Odbiorcą była M. Z..

(poświadczona za zgodność kopia oświadczenia – k. 92)

W dniu 5 listopada 2018 r. (...) sp. z o.o. z siedzibą w W. zawarła z (...) S.A. umowę przelewu wierzytelności w ramach transakcji sekurytyzacji, na mocy której zbywca przeniósł na powoda wierzytelności wskazane w Załączniku nr 8

do umowy pod warunkiem uiszczenia ceny nabycia. W wyciągu z Załącznika nr 8 do umowy wskazano wierzytelność względem M. Z. na z tytułu umowy nr (...). Cena za wierzytelności została uiszczona.

(poświadczona za zgodność kopia umowy wraz z Załącznikiem – k. 50-55, oświadczenia zbywcy o uiszczeniu ceny – k. 91, pełnomocnictwa – k. 89-90)

Pismem z dnia 27 listopada 2018 r. (...) sp. z o.o. zawiadomił pozwaną o przelewie wierzytelności.

(poświadczona za zgodność kopia pisma – k. 45)

Pismem z dnia 27 listopada 2018 r. (...) sp. z o.o. z siedzibą w L. działająca w imieniu (...) S.A. wezwał M. Z. do zapłaty kwoty 2680,51 zł z tytułu umowy (...).

(poświadczona za zgodność kopia wezwania do zapłaty – k. 47-47v)

Powyższy stan faktyczny Sąd ustalił na podstawie zebranych dowodów uznanych za wiarygodne.

Sąd Rejonowy zważył, co następuje:

Powództwo należało oddalić.

W niniejszej sprawie powód nie udowodnił zawarcia z pozwaną umowy pożyczki jak i wypłaty kwoty pożyczki zgodnie z umową, zaś pozwana zakwestionowała powyższe okoliczności. Należy wskazać, iż obowiązek udowodnienia ww. okoliczności spoczywa na stronie powodowej, która wywodzi z nich skutki prawne stosownie do art. 6 k.c. W stanie faktycznym niniejszej sprawy powód przedstawił wydruk umowy ramowej pożyczki z dnia 26 sierpnia 2017 r. oraz umowy pożyczki nr (...) z dnia 30 maja 2018 r. Żadna z powyższych umów nie została podpisana przez pozwaną. Powód wskazał, iż pozwana udzieliła pełnomocnictwa pożyczkodawcy do zawarcia umowy ramowej pożyczki, która następnie została opatrzona przez pośrednika pożyczkodawcy kwalifikowanym podpisem elektronicznym. Nie zmienia to jednakże faktu, iż powód nie udowodnił, aby pozwana faktycznie udzieliła tego pełnomocnictwa. Powód nie udowodnił bowiem, aby pozwana zarejestrowała się na Platformie Pożyczkowej, dokonała przelewu weryfikacyjnego oraz ostatecznie udzieliła pełnomocnictwa do zawarcia ramowej umowy pożyczki w formie elektronicznej. Powód nie udowodnił także wypłacenia kwoty pożyczki. Zgodnie z treścią umowy pożyczki, realizacja wypłaty kwoty pożyczki miała nastąpić na rachunek bankowy należący do (...) sp. z o.o. numer (...). Jak wskazano natomiast w umowie ramowej pożyczki wypłata pożyczki następowała jedynie za pośrednictwem pośrednika pożyczkodawcy, a nie na jego rzecz. Niezrozumiałym jest zatem wskazanie w umowie pożyczki pośrednika pożyczkodawcy jako podmiot wypłaty kwoty pożyczki. Powód przedstawił również pisemne oświadczenie pełnomocnika pożyczkodawcy (...) sp. z o.o., w którym wskazano, iż odbiorcą wypłaconej w dniu 30 maja 2018 r. kwoty 2000 zł była M. Z.. Po pierwsze należy wskazać, że przedmiotowy dokument ma moc dowodową jedynie dokumentu prywatnego, tzn., iż stanowi dowód tego, że osoba, która go podpisała, złożyła oświadczenie zawarte w dokumencie. Oświadczenie to pochodzi przy tym od pożyczkodawcy, a zatem poprzednika prawnego powoda. Po drugie, treść tego oświadczenia pozostaje w sprzeczności z treścią samej umowy pożyczki, zgodnie z którą, wypłata miała nastąpić na rzecz (...) sp. z o.o. Powód nie przedłożył zatem żadnego obiektywnego dowodu na okoliczność wypłacenia kwoty pożyczki na rzecz pozwanej bądź, w przypadku, pożyczki refinansującej, na rzecz podmiotów uprawnionych względem pożyczkobiorcy wskazanych we wniosku o zawarcie umowy pożyczki refinansującej.

Należy zauważyć, że, zgodnie z treścią art. 6 k.c., ciężar udowodnienia faktu spoczywa na stronie, która z tego faktu wywodzi skutki prawne. W myśl art. 232 k.p.c., strony są obowiązane wskazywać dowody dla stwierdzenia faktów, z których wywodzą skutki prawne. Sąd może dopuścić dowód niewskazany przez stronę.

Podkreślić przy tym należy, że samo twierdzenie strony nie jest dowodem, a twierdzenie dotyczące istotnej dla sprawy okoliczności (art. 227 k.p.c.) powinno być udowodnione przez stronę to twierdzenie zgłaszającą (wyrok Sądu Najwyższego z dnia 22 listopada 2001 r., sygn. akt I PKN 660/00, Wokanda 2002/7-8/44, LEX nr 80854). Zgodnie z art. 232 k.p.c. obowiązek wskazania dowodów obciąża przede wszystkim strony, a w myśl art. 6 k.c. ciężar udowodnienia faktu spoczywa na osobie, która z tego faktu wywodzi skutki prawne. Oznacza to, że ten, kto powołuje się na przysługujące mu prawo, występując z żądaniem obowiązany jest udowodnić okoliczności faktyczne uzasadniające to żądanie. Chodzi tu o fakty, które mają istotne znaczenie dla rozstrzygnięcia sprawy, wykazujące istnienie prawa. Zgodnie z obowiązującą w postępowaniu cywilnym zasadą kontradyktoryjności, Sąd nie ma obowiązku zarządzania dochodzenia w celu uzupełnienia lub wyjaśnienia twierdzeń stron i wykrycia środków dowodowych pozwalających na ich udowodnienie, ani też Sąd nie jest zobowiązany do przeprowadzania z urzędu dowodów zmierzających do wyjaśnienia okoliczności istotnych dla rozstrzygnięcia sprawy (wyrok Sądu Najwyższego z dnia 17 grudnia 1996 r., sygn. akt I CKU 45/96, OSNC 1997/6-7/76, LEX nr (...)). Dopuszczenie dowodu z urzędu jest co do zasady prawem, a nie obowiązkiem Sądu. W związku z powyższym, jeżeli materiał dowodowy zgromadzony przez stronę nie daje podstaw do dokonania odpowiednich ustaleń faktycznych, Sąd musi wyciągnąć ujemne konsekwencje z nieudowodnienia faktów przedłożonych na uzasadnienie żądań lub zarzutów.

Odnosząc się do zarzutu braku wykazania legitymacji procesowej czynnej powoda, w ocenie Sądu, był on chybiony. Powód przedłożył bowiem poświadczoną za zgodność z oryginałem przez pełnomocnika powoda kopię umowy przelewu wierzytelności zawartej w formie pisemnej wraz z fragmentem Załącznika zawierającego wykaz wierzytelności i poświadczoną za zgodność z oryginałem przez pełnomocnika powoda kopię oświadczenia o uiszczeniu ceny nabycia, z których to dokumentów wynika przejście wierzytelności opisanej w pozwie na rzecz powoda. Należy jednakże podkreślić, iż wskazanie w umowie cesji określonej wierzytelności nie oznacza, iż wierzytelność ta faktycznie istnieje, co należy udowodnić za pomocą dokumentów będących faktycznie źródłem zobowiązania. Umowa cesji jedynie odwołuje się do rzekomo istniejącej wierzytelności, ale nie stanowi samoistnego dowodu na okoliczność jej istnienia i wysokości. Powództwo podlegało zatem oddaleniu z przyczyn podanych wyżej.

O kosztach procesu Sąd orzekł na podstawie art. 98 § 1 k.p.c., zasądzając na rzecz pozwanej 900 zł wynagrodzenia pełnomocnika (§ 2 pkt 3 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 22 października 2015 r. w sprawie opłat za czynności radców prawnych; Dz. U. z 2018 r. poz. 265).